

VIGSEL AV LIKEKJØNNEDE ER VEDTATT – HVA GJØR VI NÅ?

Mandag 30. januar vedtok Kirkemøtet som øverst organ for Den Norske Kirke å innføre vigsel av likekjønnede. Liturgien for dette lå allerede klar, og ble tatt i bruk allerede samme kveld.

Mange spør om råd, og lurere på hvordan de skal forholde seg til den situasjonen vi nå har. Det skrives svært mye om saken, fra begge sider. Og i den kristne dagspressen og på debattsidene til både Dagen og Vårt Land kan du finne mye stoff. Gode råd og dårlige råd.

Som kretsleder for Nordmøre og Romsdal Indremisjon er det åndelige tilsynsansvaret i kretsen lagt på meg i samråd med kretsstyret (jfr. NRI sine lover). Når folk spør om råd synes jeg derfor det er rett å svare.

1) DETTE GJELDER MYE MER ENN HOMOFILES MULIGHET TIL Å INNGÅ EKTESKAP

Dette er et vanskelig spørsmål, og det er svært utfordrende å skulle forklare hvorfor mange er imot at det ble innført likekjønnet vigsel. Alt blir koblet opp mot homofile og lesbiske sin mulighet for å gifte seg, og alle andre rettigheter homofile mennesker har (og skal ha i et demokratisk samfunn). Alle motforestillinger blir i pressen og samfunnet dermed oppfattet som fiendtlige holdninger til homofile mennesker (noe det selvsagt ikke er). Alle argument mot likekjønnet vigsel blir automatisk omgjort til at argument imot homofile, deres menneskeverd og deres rettigheter. Et av de verste eksemplene på dette er når Oslo-biskop Ole Christian Kvarme beskyldes i NRK Dagsrevyen for å ha tatt troen fra mennesker, fordi han har argumentert (uten de skarpe ord) for et klassisk ekteskapssyn.

Det saken gjelder er at ekteskapet omdefineres som institusjon. Gjennom hele menneskehetens historie har ekteskapet i all hovedsak blitt forstått som en pakt mellom en mann og en kvinne. Dette ble endret i Norge etter at vi fikk den nye ekteskapsloven 1. januar 2009. Nå har Den Norske Kirke gjort det samme. En felles kristen teologisk forståelse som er 2000 år gammel er endret med en avstemning i Kirkemøtet.

Men det er viktig å understreke at saken faktisk er enda mer alvorlig enn at synet på ekteskapet har blitt endret. Det gjelder dypest sett synet på hvordan en kristen kirke skal forholde seg til Bibelen når troen skal forstås og forklares. (Mer om det under punkt 3).

2) HOMOFILE SKAL BEHANDLES MED RESPEKT

Dette er så selvsagt at det ikke burde vært nødvendig å skrive det. Likevel er det viktig å understreke også i vår sammenheng. Det er ikke til å stikke under en stol at det vi i våre bedehusmiljø (unntaksvis) møter tanker og uttalelser som ikke viser respekt for homofile mennesker. Jeg møter det ikke ofte, og jeg tror også at i mange andre miljø (som for eksempel i idretten) er homofobe meninger mer utbredt enn i kristne sammenhenger. Men vi skal feie for egen dør. Ingen kristne har rett til å tale nedsettende om andre mennesker, enten det gjelder deres seksuelle legning, deres hudfarge, rase eller religion.

Homofile mennesker har den samme gudgitte verdi, det samme menneskeverd og er like høyt elsket av Gud som alle andre mennesker. Den som ikke er enig i dette er faktisk på alvorlig kollisjonskurs med Guds eget ord i Bibelen.

I et demokratisk og liberalt samfunn som Norge er det også en selvfølge at alle mennesker skal ha en beskyttelse av lovverket når det gjelder religion, rase og seksuell legning. Heldigvis er det lenge siden det var straffbart å være homofil i Norge, selv om denne loven ble opphevet så sent som i 1972.

Mennesker i Norge har innenfor vårt lovverk frihet til å tro på ha de vil, mene hva de vil og leve sammen med den man vil. Slik må det være i et fritt og demokratisk land.

Men dette kunne vært ivaretatt uten at man både i lovverk (ekteskapsloven) og nå i Den Norske Kirke forandrer selve ekteskapet - en samfunnsinstitusjon som har vært mer eller mindre felles i hele verdenshistorien.

Det er også et faktum at Gud har meninger om hvordan vi som mennesker lever. Dette gjelder ikke bare på det seksuelle området, men Gud har faktisk sagt i Bibelen at han ikke vil at mennesker av samme kjønn skal leve sammen seksuelt. Dette kan vi like eller ikke like, vi kan være enig eller uenig, men det står skrevet i Bibelen. Det må være lov å påpeke dette faktum uten bli sett på som en fiende av homofile mennesker.

3) ANKERET ER LØSNET

Hva skal Bibelens ord ha å si for en kristen kirke? Det er ett av de viktigste spørsmålene i denne saken.

Den Norske Kirke har et tros- og bekjennelsesgrunnlag. Dette er Bibelen og trosbekjennelsen (Den Apostoliske trosbekjennelse, Den Nicænske Trosbekjennelse, Den Athanasianske Trosbekjennelsen, Luthers lille katekisme og Den Augsburgske Trosbekjennelsen som ofte bare kalles for Augustana).

INGEN steder i disse 5 trosbekjennelsene, og INGEN steder i Bibelen finner man åpning for vigsel av likekjønnede. Absolutt ingen steder. Det er derfor betegnende at den nye liturgien for likekjønnede ekteskap har måtte bruke Bibelord som overhodet ikke handler om kjærlighet og samliv mellom to mennesker, men som handler om kjærligheten mellom Gud og hans barn.

Bibelen er dessuten veldig klar og tydelig på at seksuelt samliv mellom to av samme kjønn er imot Guds vilje og dermed er å definere som synd (se mer om dette under punkt 5).

Den Norske Kirke har altså forlatt sitt læregrunnlag, og innført en ny lære på et sentralt og viktig punkt.

Det er nærliggende å spørre hva blir neste lærepunkt som vil bli omgjort som en følge av dette? Både læren om livets to utganger og læren om Jesu stedfortredende død for våre synder er allerede under sterke angrep.

I prinsippet kan nå Den Norske Kirke lære hva den vil, bare Kirkemøtet godtar det. Bibelens ord er ikke lenger bindende for lære og liturgi.

Det store skipet «Den Norske Kirke» har ikke lenger et fast anker, men er kommet i drift.

4) HYRDENE HAR SVIKTET

Punkt 4 i Kirkemøtets vedtak innledes slik: «*Et mindretall i [Kirkemøtet](#) ønsker ikke kirkelig vigsel av likekjønnede par fordi det strider mot deres forståelse av ekteskapet.....*»

Dette er noe av det store problemet. De som utgjør mindretallet (i alle fall mange av de) sier de er imot fordi det strider mot deres forståelse av ekteskapet. Dette er helt rett, men hvorfor er det nesten ingen som sier at det strider imot Guds ord? Det hadde fått frem alvoret i saken langt tydeligere.

Den Norske Kirke er oppbygd slik at det åndelige lære og hyrdeansvaret først og fremst ligger på de 12 biskopene. 6 av disse har vært tydelig på at de er imot innføring av vigsel av likekjønnede. Likevel

har de samme 6 biskopene faktisk stemt for at likekjønnet vigsel skal innføres i kirken. Hadde disse 6 biskopene stemt imot hadde det vært et tydelig signal utad i samfunnet om alvoret i situasjonen.

Personlig synes jeg også det er veldig skuffende at biskop Ingeborg Midtømme i Møre (som har vært tydelig på sitt standpunkt imot likekjønnet vigsel) har bidratt til å utarbeide liturgien som skal brukes ved slik vigsel.

5) MER ENN ET PRAKTISK ADIAFORA SPØRSMÅL

Det har alltid vært uenighet i mange spørsmål i den kristne kirke. Noen er av praktisk art og kalles gjerne «adiafora-spørsmål» (som om det er synd å drikke alkohol o.s.v.). Andre er lærespørsmål av dypere karakter som for eksempel synet på dåpen. Disse spørsmålene har ulike alvorlighetsgrad, og dåpsspørsmålet skiller kirkesamfunn fra hverandre. Samtidig kan kristne mennesker stå sammen i en felles tro på Jesus på tvers av disse spørsmålene.

Så finnes det spørsmål som er så dype at de er det som kalles «kirkesplittende». Det er spørsmål med så stort et alvor at det handler om frelse/fortapelse. Spørsmålet om Jesus var Guds sønn, treenigheten og Jesu kroppslige oppstandelse er slike spørsmål. Her kan kristne mennesker faktisk ikke ha ulikt syn. Det finnes ikke to svar på disse spørsmålene i Bibelen.

Dessverre har man klart (med solid støtte fra et enstemmig bispemøte) å gjøre spørsmålet om homofilt samliv til et ubetydelig adiafora-spørsmål. Biskop Atle Sommerfelt i Borg sammenligner det med diskusjonen som mange opplevde på 1970 tallet om å tillate slagverk i kirker og bedehus. Bibelen har en annen tilnærming til dette, og knytter dette spørsmålet (sammen med flere andre) direkte opp til om et menneske skal arve Guds rike eller ikke (1. Korinterbrev 6,9).

Det er altså Bibelen som gir dette spørsmålet sin alvorlighetsgrad – ikke bispemøtet. Der bispemøtet uttaler at dette er et spørsmål som ikke splitter kirken, sier faktisk Guds eget ord det motsatte.

Det som nå skjer, er at når to mennesker av samme kjønn inngår ekteskap, så velsigner Den Norske Kirke noe som Gud ikke velsigner. Det som Gud har sagt er imot hans vilje blir løftet frem som noe Gud vil.

Når nå mange prester forsvarer homofilt samliv og vil vie likekjønnede, så gjøres dette ut ifra samme Bibelsyn, de samme argumenter og sammen tanke-rekke som ligger bak når andre forneker at Jesus er Guds sønn. Det må likevel sies at de fleste som forsvarer homofilt samliv ikke nødvendigvis forneker andre viktige trosspørsmål. Men i prinsippet gjør de det likevel ved å forsvare en teologi som er løsrevet fra Bibelen og trosbekjennelsen. På den måten er man med å åpne for enda flere endringer i den kristne tro i tiden som kommer.

6) KIRKEMEDLEMSSKAP OG ALTERNATIVE KIRKESAMFUNN

Vi opplever nå at mange melder seg ut av Den Norske Kirke. Andre igjen velger å bli stående som medlemmer. Begge valg blir gjort av hensyn til evangeliet. Vi vurderer kort og godt ulikt hva som tjener Guds rikes sak best i et praktisk spørsmål.

Indremisjonsforbundet ga i fjor sine råd om denne saken, og jeg anbefaler deg å lese disse. Du finner den på denne adressen:

<http://www.imf.no/ressurser/oppdaterert-dokumentasjon>

Du bør tenke igjennom hva du vil når det gjelder ditt kirkemedlemsskap. Du skal ikke melde deg ut fordi andre gjør det, men du skal heller ikke bli stående som medlem i kirken bare av gammel vane. Finn din vei i bønn innfor Guds ansikt.

Vi velger ulikt, og må i bedehusland leve sammen med de ulike valg vi gjør, uten at det trenger å ha innvirkning på arbeidet på bedehuset.

For deg som melder deg ut vil jeg anbefale å melde deg inn i Indremisjonsforbundets sitt Trossamfunn. Da er du en del av et juridisk kirkesamfunn. Det er ikke nødvendig verken juridisk eller åndelig, men det er likevel klokt etter mitt syn.

Nordmøre og Romsdal Indremisjon står allerede klar til å hjelpe deg/dere med alle ting som trengs i den kristne forsamlingen. Nattverd forretter de fleste selv lokalt i sine forsamlinger. Dåp kan også forrettes lokalt, men vi bistår gjerne ved en dåp på ditt lokale bedehus. I samarbeid med Molde Indremisjon tilbyr vi konfirmantopplæring og konfirmasjon. Ønsker du at kretslederen eller andre fra NRI skal forrette i en begravelse gjør vi gjerne det (uansett hvilket kirkesamfunn den avdøde måtte være medlem i). ImF-Trossamfunn har også flere tilsynsmenn som har vigselfrett og kan bistå dersom du skal gifte deg. Indremisjonen har sammen med Normisjon og Norsk Luthersk Misjonssamband utarbeidet liturgier for alle disse handlingene. Vi kan derfor tilby et fullverdig tilbud av «kirkelige» tjenester i bedehusene våre.

Det åndelige tilsynet utøves som tidligere nevnt i vår krets først og fremst av kretslederen, i samråd med kretsstyret, generalsekretæren i ImF og ImF sitt hyrderåd.

Flere andre kirkesamfunn er også «på banen» og kan for noen være et alternativ. Blant annet vurderer DELK (Det Evangelisk Lutherske Kirkesamfunn) å etablere en menighet i vår krets i disse dager. Flere indremisjonsfolk er oppfordret om å gå inn DELK sitt arbeid, derfor nevner jeg dette spesielt her.

DELK står for en god teologi, men er lang mer «høykirkelig» i sitt embetssyn m.m. enn det som de fleste av bedehusfolket er fortrolig med. For noen som går i bedehuset men har et mer «kirkelig» embetssyn enn ImF kan DELK være et godt alternativ. Det er ellers alltid en fare for at en slik nyetablering tapper det eksisterende arbeidet for krefter, noe som er lite tjenlig. Så står jo enhver fritt til å velge det kirkemedlemsskap man vil. Du kan godt være aktiv i NRI også om du går inn som medlem i f.eks. i DELT. Uansett ønsker jeg DELK lykke til - Guds rike trenger alle gode krefter.

→Mitt råd er likevel at det ikke er naturlig for de fleste bedehusfolk å gå inn som medlemmer i DELK.

7) SURDEIGS-KONSEKVENSEN OG DE LOKALE PRESTENE

Kirkemøtets vedtak og argumentasjon kan sammenlignes med en surdeig. Jesus taler om surdeigen i sin lignelse i Lukas 13. Legger du gjær i en deig, vil den etter hvert ha satt sitt preg på hele deigen.

Når en prest forsvarer likekjønnet vigsel forsvares et Bibelsyn som vi har redegjort for over. Dette er en surdeig som over tid vil spre seg og påvirke de som går til gudstjeneste, barna i barnekoret, konfirmantene m.m. Uansett hvor mye godt vedkommende forkynner, vil surdeigen alltid ligge der og gjøre sin gjerning. Det er avgjørende viktig at denne surdeigen ikke kommer inn i bedehusene våre.

Indremisjonen har alltid gitt et råd i møte med lokale prester som på ulike måter ikke står fast på Guds ord (i vår tid gjelder det først og fremst dette spørsmålet). Rådet er enkelt – vi råder deg til IKKE å delta på de gudstjenester hvor disse prestene forretter/taler. Og vi råder til at disse prestene IKKE brukes i forkynneroppdrag i bedehuset (heller ikke i barnearbeidet). Dette rådet gir vi i frykt for «surdeigs-effekten». Over tid vil den bibelstridige kristendomsforståelsen spre seg sakte men sikkert. Vi tror også at du lett kan bli tatt til inntekt for et syn du ikke deler om du aktivt støtter opp om en «liberal» prest.

Samtidig vil jeg oppfordre til å støtte lokale prester som holder fast på Guds ord i denne saken. De trenger mye omsorg og forbønn for de står i en svært utsatt og vanskelig situasjon. Du kan støtte disse enten du står som medlem i Den Norske Kirke eller ikke. Gå gjerne til gudstjenestene de har, men hold deg samtidig borte når de «liberale» prestene deltar.

Så må vi i bedehus-land godta at vi også her velger ulikt. Jeg synes det er både trist og skremmende å se at gamle vennskap smuldrer bort fordi man velger ulikt med tanke på om man skal delta i kirken sammen med den «liberale» presten eller ikke. Vi må klare å leve sammen i bedehuset selv om vi kommer til ulik konklusjon når det gjelder vårt engasjement i den lokale kirke der det er en liberal prest. MEN – inn på bedehuset som forkynnere må vi aldri invitere disse prestene.

8) SATS PÅ BEDEHUSET

Aldri før har det vært viktigere å satse på bedehusarbeidet enn nå. Der kan de kristne ha sin forsamling uten å være prisgitt neste presteansettelse.

Min oppfordring er å bruke situasjonen som er oppstått etter Kirkemøtets vedtak til aktivt å tenke igjennom (og samtale om) hvordan vi kan fornye og styrke bedehusets arbeid. Samarbeid mellom bedehusene, flere møter, andre typer møter med mere bør komme på agendaen. Bedehusets trengs som aldri før, som et samlingssted for bibeltro kristne og som en misjonsstasjon.

9) DE SOM HAR ANSVARET FOR DENNE VANSKELIGE SITUASJONEN

Det er de som har forlatt en 2000 år lang kristendomsforståelse som nå må bære hovedansvaret for den splittelse og håpløse situasjon som Den Norske Kirke er kommet opp i. Denne situasjonen rammer mange flere enn de som står på barrikadene og deltar på Kirkemøtet m.m. Den rammer oss alle sammen som vil være aktive kristne.

Vi kan derfor aldri godta at vi som fremdeles vil forkynne Guds Ord slik det faktisk står i Bibelen er de som er skyld i splittelse og uro.

Frænabu 6. februar 2017

Arild Ove Halås
Kretsleder Nordmøre og Romsdal Indremisjon